

Meilė – tai kažkas nepaprasto (II): Tavo gyvenimo idealas

Šiandien, būtent šią akimirką,
Dievas nepaliauja ieškoti ir
belstis į kiekvieno žmogaus
širdį. Antrasis straipsnis iš
serijos apie asmeninio
pašaukimo atpažinimą.

2019-01-31

Mesopotamija nuolat išgyveno
įvairių civilizacijų iškilimą ir griūtį:
šumerai, babiloniečiai, chaldėjai...
Nors ir girdėjome apie tai mokykloje,

šiandien šios kultūros mums tikriausiai nėra nei artimos, nei svarbios. Ir vis dėlto būtent šioje aplinkoje gimė vienas iš mūsų šeimos narių. Jo vardas buvo Abramas, kol Dievas pervadinimo jį Abraomu. Biblijoje rašoma, kad Abraomas gyveno 1850 metų iki Jėzaus gimimo. Net po keturių tūkstančių metų mes vis dar prisimename jį – ypač Šv. Mišių aukoje, kai meldžiamės apie „mūsų tikėjimo protėvio Abraomo auką“[1], nes jis pradėjo mūsų šeimą.

Pašaukiau tave vardu

Abraomas vienas pirmųjų žmonijos istorijoje atsiliepė į Dievo kvietimą. Šis pašaukimas buvo išties neeilinis: „*Eik iš savo gimtojo krašto, iš savo tėvo namų, į kraštą, kurį tau parodysiu*“ (Pr 12, 1). Po jo buvo kitų: Mozė, Samuelis, Elijas ir kiti pranašai... Jie visi išgirdo Dievo balsą, kuris vienaip ar kitaip kvietė palikti senąjį gyvenimą ir pradėti

naująją Jo artumoje. Kaip ir Abraomui, Dievas pažadėjo, kad jie nuveiksia didžiųjų dalykų: *Padarysiu iš tavęs didelę tautą ir tave palaiminsiu; išaukštinsiu tavo vardą, ir tu būsi palaimingas* (Pr 12, 2). Dar daugiau, Jis kiekvieną pašaukė vardu... Taigi Senajame Testamente randame ne tik Dievo veiksmų aprašymą, bet ir vardus žmonių, kurie atsiliepė į Jo kvietimą. Laiške Hebrajams šie tikėjimo liudytojai susilaukia gausių liaupsų (plg. Heb 11, 1-40).

Kai Dievas atsiuntė į pasaulį savo Sūnų, kvietimo pobūdis pasikeitė. Pakviestieji ne tik išgirdo Dievo balsą, bet ir pamatė Jėzaus iš Nazareto žmogiškąjį veidą. Dievas ir toliau kvietė pradėti naują gyvenimą ir palikti neišdildomą pėdsaką istorijoje. Ir mes žinome atsiliepusiųjų vardus: Marija Magdalielė, Petras, Jonas, Andriejus... Prisimename juos su dėkingumu.

O kas tada? Gali pasirodyti, kad Jėzui įžengus į dangų Dievas pasitraukia iš žmonijos istorijos. Bet yra priešingai: Jis ne tik veikia, bet Jo veiklos laukas išsiplečia. Savo žemiškosios kelionės metu Jis išsirinko mažą žmonių grupę, tačiau per du tūkstančius metų Dievas „pakeitė planus“ nesuskaičiuojamai daugybei vyrų ir moterų, atverdamas naujus horizontus, kurių jie patys niekada nebūtų įsivaizdavę. Žinome daugelio jų vardus, nes Bažnyčia juos pripažino šventaisiais. Be to, yra begalė mums nežinomų šventųjų iš visų tautų, genčių ir giminių, kurie yra patys tikriausi istorijos veikėjai.

Šiandien, būtent šią akimirką, Dievas nepaliauja ieškoti ir belstis į kiekvieno žmogaus širdį. Šv. Josemaria mėgdavo apmąstyti tekstą iš pranašo Izaijo knygos: *Nebijok, nes aš išpirkau tave, pašaukiau tave vardu – tu esi mano* (Iz, 43,1). Jis sakydavo, kad šių žodžių

apmąstymas yra „saldus kaip korio medus“, nes leidžia pajusti Dievo meilę labai asmeniškai ir unikaliu būdu.

Šie žodžiai ir mums gali tapti saldūs kaip medus, nes jie parodo, kaip Dievui rūpi mūsų gyvenimas. Jam svarbus kiekvienas ir Jis kviečia kiekvieną – be jokios išimties – sekti Juo. Kiekvieno krikščionio svajonė, kad jo vardas būtų įrašytas Dievo širdyje. Šią svajonę išpildysime pasiryždami atsakyti į Jo kvietimą.

Pažvelk į dangų ir suskaityk žvaigždes, jei gali jas suskaityti

Žvelgti į savo gyvenimą kaip didžiųjų šventųjų istorijos tęsinį gali atrodyti perspausta. Juk žinome, kokie silpni esame. Tą patį patyrė Mozė, Jeremijas, Elijas, – visi išgyveno itin sunkių akimirų. Pavyzdžiui, Izaijas kartą pasakė: „*Bet aš pagalvojau: „Veltui aš triūsiau, tuščiai ir be naudos jėgas eikvojau“*“ (Iz 49, 4).

Tiesa, kad kartais gyvenimas gali pasirodyti kupinas nevilties, beprasmiškas ir neįdomus, matant, kaip lengvai žlunga mūsų pastangos. Klausimas „kam aš gyvenu?“ gali sudužti į pralaimėjimo, kančios ir mirties patirtį.

Dievas puikiai žino mūsų silpnybes ir jų polinkį trikdyti mūsų gyvenimą. Ir vis dėlto Jis ieško mūsų. Pranašas neleidžia sau praktrūkti skundais, bet atpažįsta Viešpaties balsą: „*Aš padarysiu tave tautų šviesa, kad mano išganymas pasiektų žemės pakraščius*“ (Iz 49, 6). Mes esame silpni, tačiau tai nėra galutinė mūsų gyvenimo tiesa. Kaip rašo popiežius Pranciškus: „*Pripažinkime savo trapumą, tačiau patikėkime jį Jėzui ir leiskimės Jo išsiunčiami į misiją. Esame trapūs, bet nešiojame lobį, darantį mus didžius ir galintį padaryti geresnius bei laimingesnius tuos, kurie jį gauna.*“ **[2]**

Dieviškasis kvietimas yra didis Dievo gailestingumo ženklas, parodantis, kad Jis mane myli ir aš Jam rūpiu. Dievas pasikliauna mumis, dėl to, kas esame, o ne kiek turime: Jo akimis tavo dėvimi drabužiai ar turimas išmanusis telefonas yra visiškai nesvarbūs. Jam taip pat nerūpi, ar mes esame stilingi, ar ne; Jis rūpinasi tavimi tokiu, koks esi. Jo akyse tu esi brangus ir tavo vertė neišmatuojama.[3] Savo pašaukimu Dievas mus išlaisvina. Jis išlaisvina iš riboto gyvenimo, kuris grįstas mažais malonumais ir niekada nepasotina mūsų vidinio meilės troškimo. Kai pagaliau pkeliamo savo žvilgsnį į Viešpatį ir Jam sakome: „Aš atiduodu savo laisvę į Tavo rankas“, išgyvename neįkainojamą laisvės patirtį, kuri suteikia galimybę atsikratyti menkų, kartais išties kvailų rūpesčių ir ambicijų.[4] Dievas išvaduoja mūsų laisvę nuo bet kokio ribotumo ir atveria didžius savosios meilės horizontus, kur

kiekvienas – tiek vyras, tiek moteris – yra dieviškojo plano pagrindiniai veikėjai – protagonistai.

Asmeninis pašaukimas atskleidžia mūsų egzistavimo prasmę. Tai reiškia žinoti – per tikėjimą – mūsų buvimo žemėje priežastį. Mūsų gyvenimas – dabartis, praeitis ir ateitis – įgyja naują dimensiją, gelmę, kurios anksčiau nesuvokėme. Nuo šiol visi nutikimai ir įvykiai, akimirkos atsiskleidžia tikrojoje perspektyvoje: pradedame suprasti Dievo vedimą ir jaučiamės atsakingi už mums patikėtą užduotį.[5] Tiems, kurie atsako į Dievo kvietimą, joks veiksmas nėra menkas ir nesvarbus. Viskas mūsų gyvenime tampa sutaurinta per pažadą: „*Padarysiu iš tavęs didelę tautą*“ (Pr 12, 2) – nuveiksiu tavo gyvenime didžiųjų dalykų, tu paliksi žymę, būsi laimingas skleidamas laimę. Todėl kiekvienas Dievo prašymas mums iš tiesų yra dovana. Ne mes Jam

darome paslaugą. Tai Dievas
nušviečia mūsų gyvenimą,
suteikdamas jam prasmę.[6]

Pašaukimo šviesa mums atskleidžia,
kad mūsų gyvenimo svarba neturėtų
būti vertinama tik *žmogiškais* mūsų
veiksmų didybės matais. Tik maža
dalis žmonių tampa istorinėmis
figūromis. Tačiau *dieviškoji* didybė
matuojama pagal taip, koks mūsų
santykis su vieninteliu tikrai didžiu
planu – mūsų Išganymu. Lemtingus
pasaulio istorijos posūkius nulėmė
sielos, neminimos jokioje istorinėje
knygoje. Panašiai ir apie mūsų
asmeninio gyvenimo posūkius
lėmusias sielas sužinosime tik tą
dieną, kai visa, kas paslėpta, bus
atskleista[7].

Išganymas jau vyksta – dabar[8]!
Kaip aš galėčiau prisidėti?
Tūkstančiais skirtingų būdų,
žinodamas, kad Dievas suteiks
šviesos atrasti konkretų kelią, kaip

Jam padėti. Dievas nori, kad asmuo
laisvai apsispręstų, ne tik
atsakydamas į Dievo kvietimą, bet ir
prisiimdamas asmeninį pašaukimą.
[9] O asmens atsakas, nors ir laisvas,
yra pastūmėtas Dievo dovanotos
malonės. Jei pradėsime eiti, kad ir
kur tuo metu esame, Dievas padės
mums suprasti, apie kokią mūsų
gyvenimo eigą Jis svajojo. Eiti Dievo
keliu – tai svajonė, įgaunanti vis
aiškesnes formas keliaujant, nes ji
priklauso nuo mūsų pačių iniciatyvos
ir kūrybiškumo. Šv. Josemaria yra
sakęs, kad jei svajojame patys, mūsų
svajonės liks ribotos, nes tie, kurie
tikrai svajoja, svajoja su Dievu.
Dievas drąsino Abraomą svajoti
plačiau: „Pažvelk į dangų ir suskaityk
žvaigždes, jei gali jas suskaityti“ (Pr
15, 5).

Pasidalijimas tarp dviejų

Dievas ateina į Abraomo gyvenimą,
pasilieka jame ir iš dalies

susitapatina su Abraomo likimu: „*Aš laiminsiu tuos, kurie tave laimina, ir prakeiksiu tuos, kurie tave keikia, ir tavyje bus palaimintos visos žemės giminės*“ (Pr 12, 3). Abraomo istorija yra dviejų veikėjų – Abraomo ir Dievo, Dievo ir Abraomo – istorija. Šis abipusis santykis išgyvenamas taip stipriai, kad Dievas prisistato kitiems kaip „Abraomo Dievas“ (Mt 22, 32).

Pašaukimas pirmiausiai atsiskleidžia kaip gyvenimas su Dievu. Tai reiškia ne daryti kažką nepaprasto, o daryti visus paprastus dalykus su Dievui, daryti viską dėl Meilės! Tai nutiko ir pirmiesiems mokiniams. Jėzus juos pasirinko, visų pirma, dėl to, *kad jie būtų kartu su Juo*; ir tik po to Evangelistas priduria: „*ir kad galėtų siųsti juos skelbti žodžio*“ (Mk 3, 14). Tad išgirdę Dievo balsą, neturėtume išsigąsti, kad mūsų laukia „misija neįmanoma“ iš aukštybių. Jei tai yra tikras Dievo kvietimas, tai bus

kvietimas įeiti į Jo gyvenimą, Jo planą: kvietimas pasilikti jo Meilėje. Tuomet iš Dievo širdies, iš autentiškos draugystės su Jėzumi, mes galėsime skleisti Jo Meilę visame pasaulyje. Jis nori remtis mumis ir būti kartu. Arba priešingai: būti kartu ir remtis mumis.

Taigi galime suprasti, kodėl tie, kurie išgyvena tikrą Dievo pašaukimą ir seka Juo, yra pilni ryžto skatinti tuos, kurie dar tik pradeda jausti Dievo kvietimą. Pradžioje pastariesiems gali pristigti drąsos. Tai yra natūralu, kai susiduriame su kažkuo netikėto, nežinomo, aprėpiančio daug platesnius horizontus... Faktas, kad Dievas manęs ieško gali šokiruoti. Tačiau ši baimė netrunka ilgai; tai yra natūrali žmogaus reakcija, kuri neturėtų stebinti. Suklystume, jei leistumėmės jos surakinami, nes mums reikia elgtis priešingai – pažvelgti baimei į akis ir drąsiai bei ramiai ją įsisąmoninti. Didžius

gyvenimo sprendimus beveik visada lydi baimė, kurią padeda įveikti ramus apmąstymas ir drąsa.

Šv. popiežius Jono Pauliaus II pradedant pontifikatą pasakyti žodžiai vis dar aidi ir šiandien:

„Nebijokite: atverkite, plačiai atlapokite duris Kristui!“ Benediktas XVI aiškina, kad tąkart Jonas Paulius II šiais žodžiais kreipėsi į pasaulio stipriuosius, galinguosius, bijančius, jog Kristus atims ką nors iš jų galios, jei jie Jį įsileis ir suteiks tikėjimo laisvę.^[10] Taip, Jis tikrai iš jų būtų kai ką atėmęs: korupcijos, iškraipytos teisės, savivalės valdžią. Bet Jis iš nieko nebūtų atėmęs to, kas priklauso žmogaus laisvei, jo kilnumui, teisingos visuomenės statymui. Popiežius taip pat kreipėsi į visus, ypač jaunos žmones. Argi kas nors iš mūsų nėra bijojęs, jog Kristus, jei Jį įsileistume, jei Jam visiškai atsivertume, gali ką nors iš mūsų gyvenimo atimti? Ar neturėtume

atsisakyti ko nors didaus,
nepakartojamo, kas gyvenimą daro
tokį gražų? Ar netaptume suvaržyti
ir be laisvės?

Popiežius ir vėl pasakė: ne. Tas, kas
įsileidžia Kristų, nepraranda nieko,
absoliučiai nieko, kas daro gyvenimą
laisvą, gražų ir didų. Ne! Tik tokioje
draugystėje plačiai atsiveria
gyvenimo durys. Tik tokioje
draugystėje atsiskleidžia didžiulis
žmogiškosios būties potencialas. Tik
tokioje draugystėje patiriame tai, kas
gražu ir kas išlaisvina. Popiežius
Pranciškus taip pat mums primena:
*„Jis neatims iš tavęs nė lašo veiklumo,
gyvumo ir džiaugsmo. Kaip tik
priešingai, tapsi toks, apie kokį tave
kurdamas galvojo Tėvas, ir būsi
ištikimas pats sau. Priklausymas nuo
Jo išlaisvina mus iš vergijos ir įgalina
suvokti savo kilnumą.“***[11]** Taigi mes
patirsime tai, ką patyrė visi šventieji:
Dievas nieko iš mūsų neatima, bet
pripildo mūsų širdį taika ir

džiaugsmu, kurių negali suteikti pasaulis.

Sekant šiuo keliu baimė ilgainiui virsta giliu dėkingumu: „*Aš esu kupinas dėkingumo mūsų Viešpačiui Kristui Jėzui, kuris mane sustiprino ir palaikė tinkamu, <...>nors anksčiau esu buvęs piktžodžiautojas, persekiotojas ir smurtininkas. Manęs buvo pasigailėta, nes taip elgiausi dėl neišmanymo ir netikėjimo.*“ (1 Tim 1, 12-13). Faktas, kad kiekvienas iš mūsų esame pašaukti, parodo, jog Dievo gailestingumui nėra kliūtis nei mūsų silpnybė, nei nuodėmės. Jis mums prisistato kaip *Miserando atque eligendo*, tapęs popiežiaus Pranciškaus apaštališkuoju šūkiu, nes Dievui pasirinkti mus ir būti gailestingam yra viena ir tas pats.

Kaip ir Abraomas, šv. Paulius ir visi kiti Jėzaus draugai, mes žinome, jog esame ne tik pašaukti ir lydimi Dievo, bet tikri dėl Jo pagalbos, nes

„tas, kuris mumyse pradėjo šį gerą darbą, jį ir pabaigs iki Kristaus Jėzaus dienos“ (Fil 1,6). Mes žinome, kad mūsų sunkumai, kad ir kokie rimti bebūtų, niekada nepaims viršaus. Šv. Josemaria moko, kad kai mūsų Viešpats sumano kokį darbą žmonijos gerovei, Jis, visų pirma, galvoja apie žmones, kurių pagalbą pasitelks savo planui įgyvendinti... ir Jis jiems duoda visas reikalingas malones.[12]

Taigi dieviškasis pašaukimas yra kvietimas į pasitikėti. Pasitikėti Dievu – gyventi laisvėje, vengiant priklausomybės nuo mūsų paties stiprybių ir talentų, atsiveriant stiprybei ir talentams To, kuris mus pašaukė. Kopiant į kalno viršūnę, pasitikima aukščiau kopiančiuoju: pastarasis parodo, kur statyti koją, padeda išvengti panikos ar galvos svaigulio. Štai kaip gyvenimo keliu einame pirmyn – papildydami vienas kitą – per

skirtybes, kurios sukuria tobulumą; taip pasitikime tik pačiu Dievu, nes „tai jis lieka ištikimas, nes savęs jis negali išsiginti“ (2 Tim 2, 13).

Jūs paženklinsite kelią

Abramas išėjo, kaip Viešpats jam buvo paliepęs (Pr 12, 4). Taip prasideda jo gyvenimo etapas, kuris amžiams viską pakeitė. Nuo šiol Abraomo gyvenimas tapo priklausomas nuo Dievo kvietimų: eiti iš vienos vietos į kitą, pabėgti nuo nedorėlių, patikėti galimybe susilaukti sūnaus, matyti, kaip sūnus tampa jo gyvenimo dalimi, ir net ryžtis jį paaukoti. Tik laisvas atsakas galėjo sukurti sąlygas Abraomui ištarti „taip“ Dievui. Panašiai ir gyvenimas tų, kurie seka Dievu, nėra pažymėtas vien tik artumu ir vienybe su Dievu, bet ir tikra, visaverte ir besitęsiančia laisve. Atsakant į Dievo kvietimą, mūsų laisvei suteikiami nauji

horizontai – pačia giliausia prasme: „*kažkas nepaprasto, kas yra Meilė*“, – kaip sakė šv. Josemaria.[13] Tai taip pat reikalauja, kad nuolatos praktikuotume laisvę. Atiduoti save Dievui, nereiškia pastatyti save „ant konvejerio“, kuris apsprendžia mūsų veiksmus, nešdamas mus į nustatytą vietą – nepriklausomai nuo to, ar mes to norime, ar ne – iki pat gyvenimo pabaigos.

Atvirkščiai, keliavimas su Dievu ir ištikimybė pirmajam pašaukimui reikalauja vis naujų, kartais nelengvų asmeninių apsisprendimų. Taip suprantame, jog Dievo kvietimas diena iš dienos mus skatina augti laisvėje. Tam, kad galėtume aukštai pakilti – kaip reikalauja kiekvienas meilės kelias – mums reikia švarių nuo bet kokio purvo sparnų ir gebėjimo prisiimti atsakomybę už savo gyvenimą, kuris taip dažnai būna pavergiamas įvairiausių niekniekių. Trumpai

tariant, Dievo kvietimo didybė
reikalauja laisvės, kuri būtų tokia
pati didinga, maitinama mūsų atsako
į Dievo malonę ir augimo dorybėse,
kas praturtina mus pačius.

Pačioje Opus Dei pradžioje, Šv.
Josemaria ateidavusiems jauniems
žmonėms sakydavo, kad viskas dar
priešaky, įskaitant kelią, kuris privalo
būti paženklintas. Šis jaunimas buvo
pakviestas paženklinti pasaulyje
kelią, kurį mūsų Viešpats jiems
parodė: *„nėra jums nutiestų kelių...
juos patys išminsit per kalnus, išmušit
juos savo žingsniais.“* **[14]** Jis davė
nuorodą į „atvirumą“ kiekvieno
pašaukimo, kuris turi būti atrastas ir
brandinamas.

Dabar kaip ir tada, atsakyti į Dievo
kvietimą – tai ženklinti kelią,
paliekant savo pačių pėdsakus.
Dievas niekuomet mums neduoda
tobulai paruošto plano. Jis
niekuomet to nedarė – nei su

Abraomu, nei su Moze. Nei su apaštalais. Prieš pakildamas į dangų, Jėzus pasakė: „*Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją visai kūrinijai.*“ (Mk 16, 15). Kaip jie tai padarys? Ir kur? Tai paaiškės pamažu. Mūsų atveju, kelias įgaus aiškesnės formas gyvenimui bėgant, per nuostabią Dievo malonės ir mūsų laisvės sąjungą. Per mūsų gyvenimą pašaukimas tampa neišvengiamu dialogu tarp žmonių ir Dievo, tarp kviečiančios Dievo meilės ir meilingo laisvų žmonių apsisprendimo į ją atsakyti. Mūsų istorija taps kūrybiškomis pastangomis kuo geriau atliepti dieviškuosius įkvėpimus.

Mūsų Motinos Nazarete ištartas didysis „taip“ yra tikras pavyzdys mums visiems. Pavyzdžiu ji yra ir dėl nuolatinio dėmesingumo ir paklusnumo Dievo valiai: „*Marija dėmėjosi visus šiuos dalykus ir svarstė juos savo širdyje*“ (Lk 2, 19).

Kartu su savo Sūnumi, mūsų Motina gebėjo atrasti Dievo ženklus ir juos perprasti kiekviename savo kelionės žingsnyje. Štai kodėl mes Mariją vadiname tobuląja mokine. Mes patikime save Švenčiausiajai Dievo Motinai, kad ji būtų mūsų Žvaigždė, kuri niekada neužgesa ir lydi mūsų žingsnius.

Nicolás Alvarez de las Asturias

.....

[1] *Roman Missal*, Eucharistic Prayer I

[2] Francis, Apost. Exhort. *Gaudete et Exsultate* (19 March 2018), no. 131.

[3] Francis, Homily at Closing of World Youth Day, Krakow, 31 July 2016.

[4] *Friends of God*, 38.

[5] *Christ is Passing By*, 45.

[6] Fernando Ocáriz, “Light To See, Strength To Want To,” in *Aleteia*, 20 September 2018.

[7] Saint Teresa Benedicta of the Cross (Edith Stein), *Verborgenes Leben und Epiphanie*: GW XI, 145.

[8] *The Way of the Cross*, Station 5, no.2.

[9] Fernando Ocáriz, “The Vocation to Opus Dei as a Vocation in the Church,” in *Opus Dei in the Church*, Scepter Publishers.

[10] Benedict XVI, Homily at the beginning of his pontificate, 25 May 2005.

[11] Francis, Homily at a canonization, 14 October 2018. Cf. *Gaudete et Exsultate*, no. 32.

[12] *Instruction*, 19 March 1934, no. 48.

[13] Cf. Andres Vazquez de Prada, *The Founder of Opus Dei*, vol. I, p. 86.

[14] *The Way*, no. 928.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lt-lt/article/meile-tai-
kazkas-nepaprasto-ii-tavo-gyvenimo-
ideal/](https://dev.opusdei.org/lt-lt/article/meile-tai-kazkas-nepaprasto-ii-tavo-gyvenimo-ideal/) (2025-08-06)